

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΦΡΙΚΩΔΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Φυσιες παιδιών και κοριτσιών. Πώς ναρκώνουν τα θύματά τους για να μην αντίληφθουν τι τα περιμένει. Φρικώδη μαρτύρια. Πνιξιμικά, σφαγές, στραγγαλισμοί, διαμελισμοί !... 'Αλλά και χοροί και ύμνοι και εξάρσεις. Τα αιματόερετα αγαλάματα των 'Ινδικών θεοτήτων. Πρωτοφανείς άπανθρωπιαί, κτλ. κτλ.

Ο μόνο μέρος της γης — εκτός βέβαια από τις ανεξερεύνητες άκομη χώρες της Κεντρικής 'Αφρικής — όπου γίνονται άκόμη και σήμερα άνθρωποθυσίες, είναι η 'Ινδία. Οι 'Αγριοί που κατέχουν την άγανή αυτή χώρα, καταπολεμούν φυσικά όσο μπορούν το βάρβαρο αυτό έθιμο. 'Ο θρησκευτικός φανατισμός των 'Ινδών όμως είναι τέτοιος, ώστε παραβλέποντας τους κινδύνους που διατρέχουν αν ανακαλυφθούν από τις αρχές, δεν διατάζουν κάθε τόσο να προβαίνουν, σε μέρη απόκρυφα, στις φοβερές ιεροτελεστίες των.

Ανάμεσα στις ποικίλες φυλές που κατοικούν στις 'Ινδίες, η άγριότερη είναι ασφαλώς η φυλή των Κάν. Οι φανατικοί αυτοί 'Ινδοί πιστεύουν ότι όσο περισσότερους ανθρώπους σκοτώσουν στον βωμό της θεάς τους 'Εάρι Πέννου, τόσο λαμπρότερη έσοδεία ριζιού θα έχουν...

'Η ιεροτελεστία αυτής ώστόσο δεν γίνεται κατά τον ίδιο τρόπο σ' όλες τις περιοχές της φυλής. Στο Γκομούρ, π.χ. η φρικτή αυτή άνθρωποθυσία γίνεται κάθε χρόνο, μία ώρισμένη μέρα, με μεγάλη ποικιλία. 'Οσο ο πληθυσμός του τόπου μαζεύεται στο μέρος της εκτέλεσεως για ν' άπολάβση τους τελευταίους σπασμούς του δυστυχισμένου θύματος. 'Τό ίδιο συμβαίνει και σήμερα άκόμη. Μη φαντασθήτε όμως ότι οι άμμοχαρξές 'Ινδοί διαλέγουν τον πρώτο τυχόντα για θύμα. Κάθε άλλο. Για να επιάρση η θυσία, δεν προσφέρονται στη θεά παρά μόνο σκλάβοι που αγοράστηκαν γι' αυτή τη δουλειά, ή μικρά παιδιά που προορίζονται για την «θειαν αυτήν άποστολήν», όπως την θεωρούν, από τον παρμό που γεννήθηκαν. Τα παιδιά ενόσ θύματος π.χ., δεν θα μπορούσαν να γλιτώσουν από τό να ιπστούν κ' αυτά την ίδια τύχη με τον πατέρα τους... 'Ολοι οι άπόγονοι του θύματος είναι καταδικασμένοι να προσφερθούν, άργά ή γρήγορα, ως θυσία στην άγρια θεά 'Εάρι. Γι' αυτό, άλλως τε, και όλοι οι «πιστοί» τους σέβονται, θεωρώντας τους ως πρόσωπα άνώτερα, εξαιρετικά...

Πολλοί από τους βαρβάρους αυτούς πατέρες προορίζουν από μικρά τα παιδιά τους για τό μαχαίρι του ιερέως της θεάς. 'Άλλοι γονείς πάλι πουλάν τα παιδιά τους στο ναό και τότε τα παραλαμβάνει ένας φύλακας και τα άνατράφει με καλωσύνη ως την ήμερα που τα παραδίδει στον ιερέα για τα περιτέρω...

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, τό θύμα δεν πρέπει ν' είναι πάνω από έφτα χρονών. Μερικξές φυλές δεν θυσιάζουν παρά κορίτσια. 'Άλλες όμως άπεναντίας πιστεύουν ότι ό φόνος ενόσ άγοριού είναι πιο άρεστός στη θεά.

Μόλις τό παιδί παραδοθεί στον φύλακά του, του φορούν μία πολυτελεστάτη ιδιαίτερη στολή, δεν του δίνουν να τρώη παρά ώρισμένα φαγητά μόνον και τό καταδικάζουν σε άσπληρή άπομόνωση.

'Ενα μήνα πριν από την ήμερα που έχει ώριστεί για την άπαισία τελετή, τό άποχανώνον σιγά-σιγά με διάφορα παράξενα ποιά, τό ναρκώνουν εντελώς κ' έτσι δεν τό άφίνουν να πολυνοιώση τη φοβερή τύχη που τό άναμένει. Κατόπιν τού φορούν ένα λουλουδένο στεφάνι, τό έπαυον για την ώμορφιά του, τό θαυμάζουν, τό χαϊδολογούν κ' αρχίζουν να χορεύουν τρελλά δόλογα του. 'Επίσης, όταν τό σέρνουν ως τον βωμό της θεάς για να τό σκοτώσουν, καίνε διάφορα μυρωδά και ναρκωτικά δόλογα του. 'Ετσι, τό άτυχο μικρό δεν είναι πειά παρά ένα άσυνείδητο και άναισθητο άνθρωπινο κορμί...

***

'Η τρομερή ιεροτελεστία βρασκεται στο τέλος της... Οι «πιστοί» φωνάζουν στο θύμα, ούρλιά-

ζοντας από τον φανατισμό τους:

— 'Ας είσ' ευτυχισμένος που σε διαλέξαμε για έναν τέτοιο ύψηλό προορισμό !... Είσαι ώραίος και όλοι σ' αγαπούμε... Μά ή θεά σε βρασκεται πιο ώραίο και σ' αγαπά πιοτερο από μιά... Σε θυσιάζουμε, γιατί έτσι προέπει... 'Αλλοίωτικα, θα θέλαμε να σε κρατούσαμε πολύ άνάμεσό μας, για να σε θαυμάζουμε άκόμα πιο πολύ, και να σε βλέπουμε να χαμογελάς...

Κάποιος κομάρσος της φρικτής αυτής τελετής σκοτώνει τότε ένα γουφονάκι και χύνει τό αίμα του στα πόδια του παιδιού. 'Αμέσως κατόπιν ό ιερέψ πνίγει με τά χέρια του τό θύμα, ενώ ό φανατισμένος όχλος ξαναρχίζει τον τρελλό χορό του γύρω από τό πτώμα του παιδιού, άφίνοντας συγχρόνως φοβερές κραυγές — κραυγές θριάμβου, κραυγές χαράς...

Και τότε γίνεται κάτι άκόμα πιο τρομερό:

'Ο ιερέψ κόβει μ' ένα μαχαίρι σε διάφορα κομμάτια τό πτώμα του δυστυχισμένου μικρού, και τά μορξάει στους πιστούς. Κατόπιν, διάφορες γυναίκες, με στολές πολεμιστών όρμουν έναντιόν ενόσ ταύρου και άφού τον σκοτώσουν, αρχίζουν να χορεύουν έναν ιερό χορό δόλογα του. Στο τέλος όλοι οι πιστοί εύχαριστούν τον ιερέα για τη θυσία και του προσφέρουν, για τους κόπους του, κάποιο δώρο: κανένα βάδι, ή ριζί.

***

Στη φυλή των Κότια-Κοντουλού δεν θυσιάζονται παιδιά, αλλά άνδρες. Τα θύματα αγοράζονται συνήθως ή ανταλλάσσονται με ταύρους, αγελάδες, κατσίκες, ύφασμα ή και πηλίνα άγγεία !

Μόλις οι ιερείς αγοράσουν τό θύμα, τό ποτίζουν με διάφορα παράξενα ποιά, κ' άφού τό ναρκώσουν, τό οδηγούν μπροστά στο άγαλμα του θεού Ζένκερ. 'Ενας από τους ιερείς τότε άρπάζει ένα μαχαίρι και ξεκοιλιάζει τον δυστυχισμένο σκλάβο, φροντίζοντας ώστε τό αίμα που θα ξεπηδήση από την πληγή του να περιλούση τό άγαλμα του θεού. 'Τό φανατισμένο πλήθος, μόλις αντίκρυσει τό αίμα όρμάει πάνω στο θύμα που σπαρατάρει άκόμα και τό κατακομματιάσει... Καθένας κρατάει να εξασφαλίση από ένα κομμάτι του πτώματος, για να τό προσφέρει ως θυσία στο θεό του χωριού του...

«Στά περισσότερα άπ' αυτά τά χωριά — διηγείται ό περιφημος έξερευνητής συνταγματάρχης Κόμπελ — ή άνθρωποθυσία αυτές προσφέρονται σ' ένα άπαισιο ξύλινο άγαλμα που έχει κορμί άνθρωπινο και κεφάλι έλεφαντος. Στο διάστημα δέ της ιεροτελεστίας, τό πλήθος ψέλνει τον ακόλουθο ύμνο:

'Οπως τά δάκρυα κυλούν από τά μάτια σου
έτσι να βρέχη όλο τον Λύγονστο.
'Οπως τό νερό πέφτει από τά
(ρουθούνια σου,
έτσι να πέφτη νερό από τον ου-
(ρανό κάθε τόσο.
'Οπως τό αίμα κυκλοφορεί ζωη-
(ρά μέσα στις φλέδες σου,
έτσι να κυκλοφορή και των φυ-
(τών ό χυμός.
'Οπως τό αίμα σου πέφτει στα-
(λα-στάλα,
έτσι να πέσουν σπόροι πολλοί του
(ριζιού !

***

Οι Κάν της Ζευπούρης πάλιν χορεύον τό θύμα προς τά κάτω από τά μαλλιά, δένοντας τό πόδια του σε δυό παλυνία που είναι μπηγμένα στη γη.

— 'Πρέπει να είσαι ένθουσιασμένος, του λέει ό ιερέψ, που σε προσφέρουμε στον μεγάλο μεσ Θεό Μανικσορ, ό όποιός θα σε καταβροχθισή άμέσως. Οι γονείς σου ήσαν εύτυχές που σε πουλήσαν έξηγνα ρούπια, έμεις όμως είμαστε πιο εύτυχές άκόμη που θα μπορούσαμε να σου κόψουμε τό κεφάλι. 'Αν κηρύξουμε τον πόλεμο σε καμιά γειτονική φυλή, ής μάς εξασφαλίσει τη νίκη τό αίμα σου.

Οι Κάν του Μάρα-Μοντάξ έκαμαν την τελευταία τους άνθρωποθυσία στα 1852. Κατόπιν υποσχέθηκαν στους 'Αγγλους να μην ξανασκοτώσουν ανθρώπους. Άν τους άφιναν να «θυσιάζουν» δούους ταύρους, πηθήκους και κατσίκες ή-θελαν. Στα 1906, ώστόσο, όταν

Μιά άνθρωποθυσία των Κόγιε.

ΟΙ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΗΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΦΑΜΠΡΙΚΟΥ

Η φουντωτή γαρφαλιά, με τ' άνθη της τὰ κοραλιά
πούχε ή γειτονοπούλα μου χαμάρι, έμαράθη
καί τ' άσπαράντι τὸ τρελλό — ω, γιά τί πράγματα μιλώ! —
πούγεν ή κόρη στό κλουβί, καί κείνο έξουδάθη.

Πέρασ' ό χάρος από κεί — κλάψαν καί ξένοι καί δικοί —
βρήκε την κόρη μοναχή, καί πήρε τη ένα βράδυ
καί τὸ σπιτάκι πού ή χαρά πετούσε — τώρα ή σφυροά
σκελετωμένη απλώθηκε — απόμεινε φημάδι.

Χρόνια καί χρόνια στή δουλειά, έλο σκυφτή χωρίς μιλιά
μέ την έλπίδα συντροφιά, ποιός ξέρει γιά ποιά τύχη
ώς πού τὰ ρόδα τὰ χρυσά — τού πρόσωπού της τη δροσιά —
τά μάραναν σιγά-σιγά τής φάμπρικας οί τοίχοι.

Καί πριν στά χείλη της φιλι δει, κράχ! έράϊσε τὸ γυαλί
καί τής ζωής της θλιβερά, τής άχαρης έγγραφη
ή τελευταία πειά σκητή, με δυό όργιες τόσο πανί
μά κάσα, τὸ στεφάνι της — τὸ ξοδι της — κι' έτάφη.

Άχ! πού καρδιά πονετική. Μέσ' στή γαλήνη πέρα έχει
τά κίταρσιςα άς μιλούν γιά τόν πυρό καίμό της
στόν άνεμο καθώς λυγούν, θλιμμένες πάντα άς μολο-
(γούν
γιά τη φτωχούλα της ζωή, καί τὸ παρόνό της.
Π ά τ ρ α ι ι. 4)3)33.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Μέσα στόν κάμπο άνθισανε ξανά τ' άσπρα τὰ κρίνα,
τά ώραία κρίνα πού άλλοτε χαϊρόμαστε άντάμα,
μά τώρα σ' άλλα μέρη έού καί γύδ ό φτωχός με κλάμμα
μές στή θλιμμένη σέκη μου φέρνω τὰ χρόνια έκείνα.

Καί πώς θέ νάρθης καρτερώ, γλυκειά μου, ώρα την
(ώρα
της νείστης μας ν' αδειάσουμε τὸ ξεχειλό ποτήρι,
πριν σβύσει άργά ό τρελλός όχός σ' ώραίο τὸ πανη-
(γύρι,
πριν άρμενίσουν τὰ δνειρα καί μάς προφτάσει ή μπόρα.

Ν. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

ήρθαν στό Μαντράς γιά νά έκτελέσουν μπρός στόν βασιλέα Γεώργιο
τόν δο — πού έπισκοπεύταν τότε γιά πρώτη φορά τīs 'Ινδίες —
τούς παράξενους χορούς του, ό γεροντότερος άπ' αυτούς όμολόγη-
σαν ότι... νοσταλγούσαν την έποχή πού μπορούσαν άνενόχλητα νά
σφάξουν τούς όμοίους τους.

Στά 1902, ένας Άγγλος δικαστής τού Γκάγιαμ, έλαβε μιά άνα-
φορά από τούς κατοίκους ενός μικρού χωριού, ό όποιοι τού ζητούσαν
άπελεύτατα την άδεια νά σκοτώσουν ένα δυστυχισμένο σάλαβο, γιά
νά τόν προσφέρουν θυσία σέ κάποιον θεό τους!

Οί Κόγιες της περιοχής τού Γκωντοβάρι, έκτελούν κι' αυτοί τρο-
μερές άνθρωποθυσίες. αλλά κατά τρόπον έντελώς διαφορετικό από
τούς άλλους 'Ινδούς:

Ό ιερέας πού προσιτάτα της τελευταίας, όδηγει κάποιον δυστυχισμέ-
νο πού δεν ύποψιάζεται τί τόν περιμένει, ώς τις όχθες της θαλάσσης
ή κανενός ποταμού. Τόν άναγκάζει έχει νά μπη στό νερό ως τη μέση,
καί τότε Ξαφνικά, τη στιγμή πού τὸ θύμα δεν τὸ περιμένει, πηδάει
πάνω του καί τὸ άρπάξει άπ' τόν λαμπί. Συγχρόνως, με μιά τρικλοπο-
διά, τόν ρίχνει κάτω καί τού κρατάει σφιχτά τὸ κεφάλι μέσα στό νε-
ρό. Κι' ένώ ό δυστυχισμένος σπαρταράει καί καταβάλλει ύπεράνθρω-
πες προσπάθειες γιά νά γλυτώσει από τὰ άσπάλεινα χέρια πού τόν πνί-
γουν, τὸ φανατισμένο πλήθος μαζεύεται στην άντικρυνή όχθη κι' άρ-
χίζει νά ψέλνει κάποιον χαρούμενο ιερό ύμνο.

Ό άβάς Ντυμπούά όμως άναφέρει ένα έθιμο άκόμη
πύ φριχτό, πού ύπάρχει ώς τὰ σημερα στή φυλή των
Λαματιδής:

Οί άγιοι αυτοί 'Ινδοί ούτε σφάζουν, ούτε πνίγουν τὸ
θύμα τους. Κάνουν κάτι χειρότερο: τὸ θάβουν ζωντανό, ά-
φίνοντας μόνο τὸ κεφάλι του νά έξέχη από τη γή. Κατό-
πιν φιλακίζουν τὸ κεφάλι τού δυστυχισμένου μέσα σ' ένα
πύλινο άγγείο, τὸ όποϊον γεμίζουν με λάδι, βάζουν ύστε-
ρά ένα φυτίλι στό αυτοσχέδιο αυτό καντήλι, κι' άφού ά-
νάψουν τὸ φυτίλι, άρχίζουν, άντρες καί γυναίκες, νά χο-
ρεύουν άγριους χορούς όλόγυρα από τὸ δυστυχισμένο θύ-
μα, ώςπυ νά ξεψυχήσει μέσα σέ φριχτούς πόνους!...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΑΓΚΡΙΝΟΥ

Καγκρίνος, ό Έλλην ύπουργός των Οικονομικών τού Τσαρ-
ου Άλεξάνδρου Α'. Πώς έσωσε τη Ρωσία από την οικο-
νομική καταστροφή. Μιά Πασχαλινή δεξίωση στά άνάκτο-
ρα. Τά χρυσά αυγα πού προσέφεραν οι ευγενείς στον Τσαρ-
ο. Τό μίσο των κατά τού Καγκρίνου. Ό καθυστερημένος
ύπουργός. Μιά άφάνταστη έκπληξίς, κτλ.

Ό Έλλην Γεώργιος Καγκρίνος ήταν ένας από τούς πιο διακεκρι-
μένους ύπουργούς της Ρωσίας τού δεκάτου έννάτου αιώνας.

Είχε γεννηθεί στη Κάσια από πατέρα Έλληνα καί μητέρα Ρωσοίδα
καί, στό 1812 μπήκε στή Στρατιωτική Σχολή της Μόσχας, άπ' την ό-
ποία βγήκε σέ λίγα χρόνια άξιωματικός τού μηχανικού.

Ό τότε Τσάρος Άλέξανδρος Α', έκτιμώντας την ευφυία καί τη
μόρφωση τού Καγκρίνου, τόν διόρισε μετά έντεκα χρόνια ύπουργό των
Οικονομικών. Η Ρωσία βρισκόταν τότε σέ ολική οικονομική κατά-
σταση καί τὰ ταμεία τού δημοσίου ήταν άδειανά.

Πολύ γρήγορα όμως ό Καγκρίνος, στηρίζόμενος στην έμπιστοσύνη
πού τού είχε ό Αυτοκράτορ, κατώρθωσε νά ίσοσκελίση τόν προύπολο-
γισμό καί νά κάνει την άγανή αυτοκρατορία νά ευημερήσει κάτως. Κυ-
ρίως ό Καγκρίνος έδωσε μεγάλη σημασία στην καταδύξίς των κατα-
χραστών καί των διαφώρων κληρικών τού Δημοσίου.

Η μεταρρυθμίσεις του όμως αυτές ένιπνισαν τὸ μίσο καί τόν φθό-
νο πολλών αλλικών καί μεγαστάνων, οι όποιοι ζητούσαν διαρκώς ευ-
καιρία γιά νά τόν συκοφαντήσουν στον Αυτοκράτορα.

Και την ευκαιρία αυτή νόμισαν πως τη βρήκαν
κάποιο Πάσχα, κατά τη μεγάλη δεξίωση των άνα-
κτόρων.

Σύμφωνα με μιά παλιά συνήθεια, κατά την ήμέ-
ρα τού Πάσχα όλοι οι ευγενείς της Ρωσίας προσέ-
φεραν στον Τσάρο ένα χρυσό αυγό, στολισμένο με
διαμάντια.

Η Πασχαλινή λοιπόν δεξίωση είχε άρχισεί κι'
οί μεγαστάνες καί οι προχόντες έφταναν ό ένας κα-
τόπιον τού άλλου γιά νά προσφέρουν τὸ δώρο τους
στον αυτοκράτορα.

Άλλά ένώ ή ώρα της προσφοράς των δώρων έ-
πλησίαζε, παρατήρησαν όλοι, πρὸς μεγάλη τους έκ-
πληξίς, ότι ό Καγκρίνος, ό ύπουργός των Οικονομι-
κών, άπουσίαζε. Αυτό ήταν μιά σπουδαιότατης ση-
μασίας παρατυπία.

— Σίγουρα ό ύπουργός θά πέθανε!... Είταν μερι-
κοί άπ' τούς έχθρους του με κακεντρέχεια.

— Όχι, δεν πέθανε, αλλά συνελήφθη καί έξορι-
στηκε στή Σιβηρία γιά τίς καταχρήσεις του! Έλεγαν άλλοι.

Η έκπληξίς τους όμως ήταν μεγάλη όταν ό ύπουργός παρουσιάστη-
κε τη στιγμή άκριβώς πού έμπαινε στην αίθουσα κι' ό Τσάρος.

— Έρχεσθε τελευταίος; Γιατί; τόν ρώτησε ό Τσάρος.

— Θά παρακαλέσω τη Μεγαλειότητά σας νά εδύκηση νά με συγ-
χωρήσει γιά την άργοπορία μου. Είπε ή πρώτη φορά πού καθυστερώ
κάπως στην έκτέλεση των υποχρεώσεών μου. Άλλά μόλις πρὸ όλίγου
τελείωσε ή κατασκευή τού αυγού αυτού, τὸ όποϊον θά παρακαλέσω την
ήμετέραν Μεγαλειότητα νά τὸ δεχθί ώς δείγμα της αφοσίωσης μου...

Καί πλησιάζοντας, έδωσε στον Τσάρο ένα... Ξύλινο αυγό!

Τά πρόσωπα των αλλικών έλαμψαν τότε από καταχθόνια χαρά,
γιατί αυτό δεν ήταν ούτε άσπείτης, ούτε άπλώς τελέια, αλλά θρασυ-
τάτη προσβολή κατά τού αυτοκράτορος, τού όποϊου ή όργη θά ξεπού-
σε επί τέλους επί της κεφαλής τού μισήτου των ύπουργού.

Παραδόξως όμως, τὸ πρόσωπο τού Τσάρου πήρε μίαν έκφραση κα-
λοκαγαθίας.

— Άργησες λοιπόν τόσο πολύ γιά νά μου προσφέρης αυτό τὸ ξύ-
λινο αυγό;

— Μεγαλιότητα, άπάντησε ό Καγκρίνος, εδωραστήθητε νά πιστέ-
ψετε ότι δεν πρόκειται άπλώς γιά ένα ξύλινο αυγό. Κάμετε τόν κόπο
νά τὸ άνοίξετε...

Ό Τσάρος τὸ άνοίξε καί βρήκε μέσα σ' αυτό ένα κλειδάκι.

— Είμαι εύνηγής γιά την έμπιστοσύνη της Ύμετέρας Μεγαλειότη-
τος! συνέχισε ό ύπουργός. Εδωραστήθητε τώρα νά έλθετε μαζί μου!...

Συνοδευόμενος από άρκετούς άξιωματικούς καί τιτλούχους, ό Τσά-
ρος Άλέξανδρος Α', άκολούθησε τόν Καγκρίνο, ό όποϊος έσταμάτησε
μπροστά σέ μιά μικρή πόρτα ένός άνεκτορικού διαδρόμου καί είπε:

— Άς εδωραστήθί ή Ύμετέρα Μεγαλειότης νά άνοίξη την πόρ-
τα αυτή με τὸ κλειδί πού βρήκε μέσα στό αυγό.

Ό Τσάρος δεν έδίστασε καί άνοίξε την πόρτα.

Έμεινε όμως καταπληκτός όταν μπήκοντας μέσα σ'
ένα δωμάτιο, βρέθηκε μπροστά σέ ένα σωρό από δισ-
κατομύρια ρουβλιών, τὰ όποια ήταν φυλαγμένα έχει μέσα.

Οί θησαυροί αυτοί ήταν ό σωρός ό σωρός τόν οικονομικών
μεταρρυθμίσεων τού δαμιοίου Καγκρίνου.

Βαθύτατα συγκινημένος ό Άλέξανδρος έσφιξε τὸ χέ-
ρι τού ύπουργού του καί άπευθυνόμενος πρὸς τούς αλλη-
κούς καί μεγαστάνες του, είπε:

— Θά ήμουν άκόμα πύ έχθρός, κύριοι, άν μου προσ-
φέρατε κι' έσείς μιά φορά στή ζωή σας ένα... παρόμοιο
ξύλινο αυγό!

